

1

De mannen, die over het pad aangereden kwamen, hielden halt op de plaats waar ze over een groot deel van het dorpje uitkeken. Hun blik werd gevangen door de straat die uitliep op de steile helling. In het voorlaatste huis van deze straat was beweging merkbaar. Dat kan niet, dat is niet mogelijk, dacht Alessandro (Sandro zoals hij door iedereen genoemd werd) toen hij naar beneden keek.

Zijn broer leidde zijn bruine merrie met een mooie witte bles naast de grote bruine hengst van Sandro. Hij wendde zich tot zijn broer en vroeg: "Wie zou die vrouw zijn die in dat huisje logeert? Ik had haar nog nooit gezien. Ken jij haar? Het is een echte schoonheid. Heb jij haar al gezien?"

Sandro had geen idee. "Waarschijnlijk iemand gestuurd door Charlotte," antwoordde hij met een blik op zijn broers opgewonden gezicht. "Ik heb gehoord dat het huis leeg staat sinds het vertrek van haar stiefmoeder. Nu het leeg staat zal ze het waarschijnlijk verkopen."

Op dat moment kwam er een jonge vrouw met lange blonde haren naar buiten. Ze droeg een lederen motorpak en had een helm in de hand. Zich omdraaiend naar het huis riep ze: "Binnen een half uur terug, maak jullie geen zorgen!" Ze sloeg haar lange benen over de klaarstaande rode Ducati, die de twee broers niet opgemerkt hadden, startte hem en reed de straat op. Sandro verstrakte, zijn gezichtsuitdrukking veranderde naar ongeloof. Ze was het zelf, ze was terug. Vanaf deze afstand was ze niets veranderd. Ze leek zelfs mooier dan in zijn herinneringen. Heel zijn houding straalde ongeloof uit. "Dat is Charlotte. Ze is terug."

Hij dacht aan de opmerking van zijn broer dat ze een schoonheid was. Hij mompelde iets onverstaanbaars, iets wat klonk als: "Van haar blijf je af, deze is niet voor jou man, zij is van mij." Esteban, die Steve genoemd werd, keek op toen hij het stille gemompel hoorde. Dat zal ik waarschijnlijk fout begrepen hebben, dacht hij. Hij keek zijn oudere broer aan die door zijn haren wreef, een teken dat hij verstrooid of emotioneel was.

Steve wachtte even tot Sandro zijn kleur terug had, en vroeg toen onschuldig: "Had jij vroeger zo geen motor?"

"Ja, een zwarte," kwam het korte antwoord. "Hij staat nog altijd in de garage." De aanblik van Charlotte deed hem geen goed, zeker niet na hun laatste ontmoeting. Waar ben jij al die tijd geweest, Charley? Waar ben jij verdomme geweest vroeg hij zich af.

"Ze deed gisteren, samen met haar zoontje, boodschappen in het dorp. Ik wist niet dat zij Charlotte was. Ze vertelde in de supermarkt dat ze in Hampton woont en werkt," ratelde Steve verder, een reactie van broer uitlokkend. Toen ze naar huis

reden had Steve enkel een sprakeloze Alessandro als gezelschap.

De gedachten van Sandro waren bij de vrouw die na al die tijd terug was. Ze was dus getrouwd, en had een zoontje, ze was verdergegaan met haar leven. Het was of hij vuistslag in zijn maag kreeg. Het deed pijn haar zich met een andere man voor te stellen, ook al voelde hij er zich er wel wat beter door. Hijzelf had immers hun toekomst vernietigd. Hoewel hij ze probeerde te verdringen, kwamen herinneringen aan drie jaar geleden terug.

Charlotte reed op dat ogenblik van het pad af het bos in. Ze mocht hier normaal niet komen, dit was privé-domein. Ze kon echter niet weerstaan aan de aantrekkingskracht van de open plek. Waarom was het lot zo hard voor haar? Ze vond feilloos het pad terug dat naar die ene plek liep. Als kind had ze veel in dit bos gespeeld, ze kende elk pad, bijna elke oude boom. Maar deze plek was speciaal. Ze parkeerde haar motor en liep er even rond, de oude bomen, de paadjes, alles was zo bekend, het was alsof ze bij oude vrienden terug was. Dit bos had altijd rust gebracht door zijn veelheid aan kleuren, stilte, en natuur; deze plaats was nog altijd zoals ze vroeger geweest was. De herinneringen kwamen terug. Ze zonk neer op haar knieën, sloeg haar handen voor de ogen en begon te wenen. Hierdoor zag ze de gestalte niet die achter een boom had gestaan, haar had herkend, en die langs de bomen verdween zich haastend naar de Mansion.

Charlotte was zestien toe ze voor het eerst gekust werd. Ze was een meisje dat, zoals iedereen van haar leeftijd, gekleed ging in jeans en T-shirt. Op school werd ze als een buitenbeentje beschouwd. Ze was dan ook vaak alleen. Zij was het bos achter het huis ingelopen. Charlotte keek naar de bomen en naar de veelkleurige bladeren op de grond. Iets verder stonden bomen die de vader van haar vriendinnetje had laten aanplanten, toen die nog hier woonden.

Ze keek achterom. Ze dacht een paard te horen. Het geluid kwam dichterbij. Een groot bruin paard kwam op haar toegelopen. Niemand had hier paarden, ze herkende ook de ruiter niet.

"Hey, wat doe jij hier?" klonk het boos. "Dit is privé-eigendom." De blik die hij op haar wierp, deed haar verstijven. De man, aan wie de stem behoorde, was groot en zat fier op de rug van het paard, een schitterend dier, mooi glanzend bruin met een witte vlek op de snuit. De man zelf straalde bazigheid en autoriteit uit.

Ze antwoordde: "Weet ik. Ik ben Charlotte Baker. Ik kom hier al mijn hele leven." Ze had nogal met scherpe stem gesproken; hij kwam echt arrogant over, een echte rijkkeluiszoon. Ze bestudeerde hem. Haar klasgenootjes hadden soms wel eens een vriendje en spraken altijd over kussen met jongens.

Dit was echter geen jongen. Hij was een echt stuk, zo rechtop in het zadel. Daarbij had hij een getaande huid en een knappe kop. Hij ging gekleed in jeans, gecombineerd met een polo. Een polo die over zijn brede borstkast spande. Boven op de jeans zaten zwarte blinkende rijlaarzen.

Hij steeg af en liep op haar toe. Alessandro bekeek haar. Ze keek naar hem op.

Een knappe meid met die blonde haren en die grote blauwe ogen. Wat een speciale kleur. Hij besloot een kansje te wagen. "Je zal toch een boete moeten betalen."

"Wablieft. Laat me niet lachen."

Hij kwam dichterbij. "Ik ben bloedserieus. We kunnen overleggen hoeveel je me schuldig bent." Hij hield vlak voor haar halt. Ze keek op omdat hij boven haar uittorende. Met een snelle beweging trok hij haar in zijn armen en kuste haar vol op de lippen. Na zijn eerste jaar universiteit, samen met zijn Italiaanse aard, had hij met kussen heel wat ervaring. Hij voelde meteen dat zij die niet had. Ze hield de lippen stijf op elkaar en haar ogen open, zo groot als schoteltjes. "Ontspan en sluit je ogen," fluisterde hij zachtjes in haar oor, waarbij zijn adem langs haar slaap streek. Charlotte deed wat hij vroeg en probeerde zich te ontspannen. Ze voelde zijn lippen over de hare strijken, vertrekkende vanuit haar mondhoek tot zijn lippen haar hele mond bedekten. Met zijn tong opende hij haar lippen. Hun tongen begon een spel te spelen. Na de kus liet hij haar los. Ze hijgden beiden en keken elkaar aan.

Bevend legde ze haar vingers op haar lippen, haar ogen wazig.

"Betaling voldaan," fluisterde hij in haar oor, "wandel rustig verder."

Hij sprong lenig op het paard en vertrok. Hij keek nog tweemaal achterom. Ze zou een schoonheid worden, daar was hij van overtuigd. Zeker met die ogen met hun speciale kleur, waardoor het leek alsof ze door je heen kon kijken, was zijn laatste gedachte.

Charlotte bleef staan. Haar eerste kus van een jongen. Wie was hij? Zou ze hem ooit nog zien? Ze had hem nog nooit gezien in het stadje. Misschien was hij de zoon van de nieuwe eigenaars die de Mansion, zoals het landhuis genoemd werd, gekocht hadden. Het was de enige plaats in hun stadje waar men stallingen had voor paarden. Het landhuis was helemaal boven op de heuvel van het dorp gebouwd, en ging geheel op in de natuur. Vanop die locatie had men een fantastisch uitzicht. Je kon over bijna het ganse dorpje uitkijken. Het zou dus best kunnen dat hij tot die familie behoorde. Oké, vermande ze zich, zet hem uit je hoofd, niks voor jou.

Die avond vertelde haar vader Tony dat de nieuwe eigenaars van de Mansion, samen met hun twee zonen en hun dochter, er hun intrek zouden nemen. Alleen de oudste zoon was nu meegekomen. De jongere zoon en de dochter studeerden nog in Italië. De eigenaars hadden verschillende firma's die goed rendeerden. Ze konden het zich dus permitteren om de Mansion in zijn oude glorie te herstellen, en ook weer paarden in de stallen te houden.

Charlottes vader had een job in de enige garage die het dorpje rijk was; hij wist dan ook alles als een van de eersten.

"Ze hebben mij gevraagd, net als de vorige eigenaars, om de tuinen rond de Manson te onderhouden. Je kan me dus nog altijd een handje helpen." De tuinen onderhouden rond de Mansion was een van Charlottes geliefde bezigheden. Samen met haar vader fantaseerde ze dan dat alles rondom hen van hen was. Haar vader